

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεκάτον κι' εβδομὸν μετρούντες χρόνον
'στὴν γῆν ἔδρευόμεν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κι' ἐννιάκῳα κι' ἕνα
κι' ὄλο τὰ συνειθωμένα.

'Εβδόμη τοῦ Μαρτίου καὶ δεκάτη
κι' ὁ Γονατῆς πηγαίνει 'στὸ Παλάτι.

Πόντος ἑπτάκῳα κι' εἰκοσεννιά,
πόλεμοι καὶ στάσεις 'στὸν καπνὸ-ντουνηά.

Συλλυπητήριον τοῦ Φασουλῆ, ποῦ παρεβρίσκονται ἄλλοι πολλοί.

Πάλιν, ἄνδρες 'Αθηναῖοι,
μὴ κρυφτε κρυφάτοι
κι' ἡ βροντῶδες μου φωνή
τὰς ψυχὰς σας συγκινεῖ
'ὅστιν ἀγῶνα τουτονὶ

Μαζευθήκατ' ἰδὸν πέρα
'στού δένδρου τὸν ἄερα,
μὰ ν' ἀκούσετε καὶ πάλιν πῶς λιμὸς ἐπαπειλεῖται...
ὅθεν σήμερα κι' ἐγὼ
δίχως νὰ πολυλογῶ
'ἔνε δένδρο τοῦ Ζακπεῖου σκαρρᾶλόγω, συμπολιταί,
κι' ἐπὶ τοῦτο μου τὸ βῆμα, τὸ γλοῦζον κι' ἀνθρόν,
λόγον θ' ἀπαγγέλω πέντε νικηλίον διακάρν.

Μαζευθήτε πρὸ πολλοὶ,
καὶ 'στού δένδρου τὸ κλαδί
τοῦτο τοῦτο σὰν πουλί
θὰ φωνάζω, βρὶ παιδιά.

Πάλιν ἀρεὰ ψιθυρίζει,
καθὼς λόγου, σὰς ἱστίας,
τῶν ἱερῶν ἱθυμίζει
πὰς στιγμὰς τὰς τελευταίας.

Χλόνη καθε γῆ γενεῆ,
πρὸς χόρταν παικιὰς ἰ...
ἄρω λόφοι καὶ βουναὶ
διχγοῦνται μεγαλῆ.

Τοῦ Μαρτίου τὸ χελιδὸν ἐπὶ
ἀνακαίει τὴν φωνήν του.

Καθε μὴτῃ χαμηλόνει
μὴ δεχθῇ τὴν κουτουλά του.

Θάλλου τάνη τῶν λειμῶνων,
κι' ἡ μεγάλ' ἡμέρα φάνει,
ποῦ 'στούς ἰσχυοὺς τῶν προγόνων
ὁ καθεὶς θὰ ξεδιμῶνῃ.

'Αθηναῖοι συμπολιταί,
τὸν Θεὸν εὐχαριστεῖται,
ποῦ οἱ τούτους μας τοὺς χρόνους
δὲν σας ἔκανε προγόνους.

Πάλιν δέξεσθε καὶ δαδί,
κι' ἀνδραγαθημάτων πλούτους...
Τὴ χάρι μου, βρὶ παιδιά,
πᾶν δὲν ἔγινε τοιούτους.

Ὁ σταυλὸς Γονατῆς
εἰς 'Αθήνας κατ' αὐτὰς
ἀρχιθεῖς ἐκ τῶν Πατρῶν,
ποῦ φωνάζουν πὰς δὲν τρᾶν,
σὰς εἰήτησαν εὐγλωτταὺς μ' ἕνα λόγον τοῦ ὀρμῖν
πὺς ἀριζώσ τοῦ τωῖτὸς τὴν κυρίαν ἀφορμῖν.

Κι' ἰσοκοπίσθηκαν τὰ πλῆθη, ποῦ οἱ κάνουν νὰ γέλεθ,
κι' ἔλεγαν ἐπὶ 'Αδριανῶ, τὴν ἀφῶτῃ καὶ παχίμ,
κι' ὁ Στριτόμπολας σὰς εἶπε, Πατριὰς βουσαναῖος,
νὰ τακκίσετε τὴν στάμνα, ποῦεῖ μᾶσα τὴν ὄχιά.

Φαντασθετῆ, συμπολιταί, καὶ 'στὸ κράτος μας μὴ μῆλα
νὰ γενῇ Βουλὴ δευτέρῃ,
σ' ἀγαπᾶ, σὺγγὰ νὰ λέω 'στὸν καθέναν πατριώτῃ,
νὰ μὴ λέγ 'εἰσὸ μὴ βαζίεις;» νὰ τοῦ λέω εἰς 'στὴν πρώτῃ.

μά κι' ἄν πέρα, νὰ μὴ λήθῃ, μὴ χάσῃ κι' ἄν' ἰκίῃ πέρα ;
ἔ! κι' ἄν πέρα, νὰ τοῦ λῶ, νὰ βρῆθῃς μὲς 'στὴ δευτέρῃ.

Πολίται.— Κύρ Φακούλῃ, πινάμα,
καὶ νηστικοὶ περνάμα.

Φασ.— Πιναῖτε, συμπολιταὶ μου; μὴ πιάνουσι τὰ γέλοια...
καὶ κάμπουσα χωρὶς πινούν,
μὰ γιὰ τοὺς φούρους ξεκινούν
κι' ἀρπάζουσι καρβέλια.

Σας ὅμως χαχανίζετε, κι' ἄν λίτε πῶς πιναῖτε,
μ' ἓνα συλλαλητήριο τὴν πῆνα σας ξεχνάτε.
Πραγματικῶς ἐξίσταμαι μαζί σας, συμπολιταὶ,
πῶς ἔχετε καὶ νηστικοὶ κουράγιο νὰ μιλᾶτε.
Σὰν τσαμπουνεῖς πῶς ἐκ λιμοῦ κοντεύετε νὰ πεθάνῃς
τότε δὴν ἔχετε ὀρεῖς ψηφίσματα νὰ κάνην.

Τότε μουγγρίζεις σὰν θεοῖς,
τότε μὴ πῆνας γκάρισμα
μπαινεις 'στὸ πρῶτο μαγεῖριό
νὰ σὶ ταῖσων γάρισμα.

Δὴν πιστεύω, συμπολιταὶ, σοβαρῶς κι' ἀληθινὰ
πῶς κανεῖς ἰδῶ πινεῖς.
'Εδῶ πέρα κι' ἄν δὴν ἔχῃς τὸ καρβέλι σου νὰ πάρῃς
γίνεσαι ἕνας διακονιστρῆς,
στῆσαι 'στῆς γωνίας τῶν δρόμων νὰ μὴ εἰ πατοῦν τὰ κάρνα,
κι' ἔτσι κάποιος θὰ περάσῃ νὰ σοῦ δώσῃ μὴ δεκάρα.

Πολίται.— Νέους φούρους κατὰ στρίμμα βάζουν σήμερα
[στ' ἀμπέλια.

Φασ.— Σας ἀκούω, συμπολιταὶ, καὶ λιγόνωμα 'στὰ γέλοια.
Βλέπει; τρῦτον τὸν σπουργίτη,
ποῦ 'στοῦ δένδρου τὸ κλαδί
δίχως στέγη, δίχως σῆτι,
ταῖου τοῖου κλαιάδαι;

Δὴν φωναῖε πῶς πινεῖ κι' ἀγνοεῖ τὴν ἀσπίδα,
ἐπειδὴ κι' αὐτὸς δὴν 'ῆ σὰν κι' ἱμερ οἱ Πολίταια.
Τώρα 'στὸν ἀέρα τρέχει,
τώρα κατὰ γῆς πετᾷ,
μῆτε μὴ Βουλὴ δὴν ἔχει,
μῆτε διούτερη ζητᾷ.

'Οποῖος θέλει Πολιτεία, κράτος, Σύνταγμα, θεσμούς,
καὶ προϋπολογισμούς,
ὅποῖος θέλει νῆχη Στόλους καὶ Στρατούς νὰ πολεμῇ
Βουλγαρίας καὶ Τουρκίας,
τοῦτος πρέπει νὰ πληρώσῃ πρὶν νὰ τρῶῃ γιὰ ψωμί
σταυρωτῶδων κοντακιάς.

'Ο καθένας σας θὰ ξέρῃ, συμπολιταὶ μου καὶ φίλοι,
ὅτι μίς' ἀπὸ τὰμπέλια ξεφυτρώνει τὸ σταφύλι,
κι' ὕστερ' ἀπὸ τὰ σταφύλια βγαίνει τοῦτο τὸ κρασί,
ποῦ τὸ πῆμα καὶ τὸ πῆμα, καὶ μὴθι κι' ἔγω καὶ σὺ.

Εἶναι δίκαιον λοιπὸν, δίχως φούρους νὰ πληρώσῃς,
νὰ μῆθῃς, νὰ μαχαίρωσῃς,
νὰ γραμμῆς, νὰ τριπλίτῃς, νὰ κτυπᾷς τὴν Ἐξουσία,
καὶ πρῶτωντας τοὺς τούρους νὰ γυρίσῃς Γερουσία ;

'Ἔχεις μούτρα δίχως φούρους νὰ μιλᾷς γιὰ κοινωνίας ;
ἔχεις μούτρα δίχως φούρους νὰ ληστῆς Μακεδονίας ;
ἔχεις μούτρα δίχως φούρους εἰς τοὺς τούρους τῶν προγόνων
κάθε τόσο ν' ἀπαγγέλλῃς,
καὶ τοὺς πῆθους τῶν αἰώνων
κι' ὀργητῆρας νὰ θάλῃς ;

Μὴ τοὺς φούρους τὰ ταμπούρα, τὰ στρατεύματα κι' οἱ στόλοι,
μὴ τοὺς φούρους κατὰ βρῆσαις νὰ σουφρώσῃς 'στὰ Ταμία,
μὴ τοὺς φούρους πῆρνεῖς δρόμο γιὰ νὰ θβάσῃς μίς' 'στὴν Πόλι,
καὶ εἰ στρώων 'στὸ κουνίγι καὶ γυρίσῃς 'στὴ Λαμία.

Προσφιλεῖς μου συμπολιταὶ,
πρέπει νὰ παρακαλῆτε
τὸ τούμαρ νὰ σᾶς γδέρουν
κι' ὄλο φούρους νὰ σᾶς πέρουν.

Μὴ τοὺς φούρους, συμπολιταὶ, μὴν τοὺς ἔρισσετε μεγάλω,
καὶ χωρὶς γι' αὐτοὺς νὰ κλαίτε,
'στὸν Σιμόπουλο νὰ λέτε ἄν
•Μπάρμπ' Ἀνάργυρα, νὰ ζήσῃς, βάλῃ μακάρομη κι' ἄλλου.

Προσφιλεῖς συμπατριῶταί, τόσον πρῶσι καὶ καλοί,
μὴ γίνετῃ Ζικελόι,
κι' ἄν δὴν ἔχετε νὰ τρῶτε καὶ τροφὴν ἱπποῦσιαν
στρίβει' ἓνα τσιγαρέκι καὶ ζητεῖτε Γερουσίαν.

Πολίται.— Μὰ δὴν ἔχομε τσιγάρο...
Φασ.— Δὴν περνῶν αὐτὰ σ' ἱμῖνα.
πάντα θάβρετε 'στοὺς δρόμους ἐποστῆγαρο κανίνα.

(Ἐνῶ τοιαῦτα λέγει σοβαρὰ
σημῶνους παραμάνεις μὴ μωρῶ).

Φασ.— Προσφιλεῖς μου παραμάνεις, ποῦ βυζαίνετε μωρ
καὶ τῆς κούνιας μπακαρῶδλια,
πλησιάζετε κοντὰ μας γαλουχοῦσαι τὰ μωρὰ
νὰ γραφῆ καὶ τ'νομὰ σας μῆσα 'στὴν ἀναγορά.

Θέλετε τὴν Γερουσίαν ;... παραμάνεις, τί γελᾶτε ;
παραμάνεις δὴν ἀκούτε ; παραμάνεις δὴν μιλᾶτε ;
'Ἢ πατρίς μ' αὐτοὺς τοὺς νόμους συμφορᾶς πολλὰς ὀπίσθι
μὰ γι' αὐτὸ, μωρῶν τροφῶν,
δὴν σᾶς καίγεται καρφί...
μοναχὰ μισοῦσε ζητεῖτε καὶ κανίνα πυροδίστη.

Τὰ μωρῶδλια περιέρχῃς μίς 'στὰ μάτια μὴ αὐτοῦν...
νέον Σύνταγμα κι' ἰκίνα' δίχως ἄλλο θὰ 'ῆτοῦν.
'Ἰσως ἴσως μὴ τὸν χρόνον, ποῦ πετᾷ ταχὺς σὰν βίλος,
τοῦτο τὸ μωρὸ κι' ἰκίνο Γερουσίας γίγη μέλος.

Παραμάνεις, δὴν ἀκούτε ;... κλαίει τῶν μωρῶν τὸ πλῆθος
κρίμα ποῦ κι' ἔγω δὴν ἔχω ἄγιο γάλα μίς 'στὸ σῆθος

να βολάω τους Μισαίτες
της μελωδίας Γερουσίας.

Μά και σάς, νταντάδες ξέναις, που καθίς σάς έκτιμα,
πλησιάζετε σιμά.

Κι' αν δίν λέγεσθ' Έλληνίδες, μα ποσος δίν άμφιβάλλω
πως Φιλέλληνες νταντάδες θα γινήτε δίχως άλλο.

Έδω πέρα δίν γλυτόνεις... είτε φάμ ντί λέρ η μπόνα
μιά να' όψε τόν Παρθινόνα, Ο
δίχως να τώ καταλάβητε Φιλέλληνισμά παλαιίνεις
και για τούς Ρομπρούς πθαίνεις.

Πλησιάζετε σ' έμας, που μάς βόζαζαν Κουρήτες,
για ν' άκούσετε κι' έμένα, που σαν σπύρος κελιάθω...
κι' η Γαλλίς Μαντάμ! Αντάμ έμαδούσι μαργαρίταις
για να μάθη σαν Φιλέλλην αν την άγαπούν έδω.

Όσα λούλουδα στους κάμπους μαθημένα ρωτηθήκαν
κι' όλα της άποκριθήκαν

πως έμας την άγαπούμε μ' ένα πάθος Γαλλικό,
κι' Έργυ' ευχαριστήμينا κι' έφρησε τόν Φαρμακό.

Για την Έθνούσιναισι, πολιται, σάς συγχαίρω...
ξέχασα και τόν σκύλο μου μαζί μου τήν τέρρο.
Στοιχηματίσω, βρι παιδιά, κι' ο Γκιούλ πως θα την ήλρη,
γιατί τόν 'φορολόγησαν και τούταν τόν τιμήλη.

Έπίσημον ο Φασούλης,
σας συγγυλλίει γιγώσι,
πως θα περνώ πολυτιλής
ο βραμμομουργος καθένος.

Κι' όπως πολλοί μακαλήθεις μάς πήρανε φαλάγγι
μι την Ολαγγυλλάγγι,
και λίν πως αίμα τρέχι μπλι' στάς κυνάεις των φλίεας
κι' έμας όποκλιόμια με τώ προσήκον σεβας,
Έτσι και τώρα θα γένουθ, συμπαιριώται φίλοι,
του δρόμου τώ κορσούκια πολυτελείας σκύλοι.

Τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως ζήτη καὶ κόντρα ζήτη,
τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως τὰς ἀπαρχὰς κηρύττω.
Καλὰ καλὰ, μαρὶ παιδίσκ, δὲν ξίρω τί θὰ πῆθ,
ἄλλ' ἀκούσα πῶς τὴν ζητοῦν κι' ἀπὸ τὸ Κοροπί.

Γιὰ τὴν Ἐθνοσυνέλευσι συστάθη Συνδικάτο,
χειροκροτῶ τὴν κλεφτοურιά,
κι' ἀπὸ τοῦ δέντρου τὰ κλαριά
πιτῶ καὶ πέρτω κάτω.

Καὶ προσκαλῶ μὲ σοβαρὸ τὸν ἕνα κι' ἄλλον μόρτη,
προτοῦ γιὰ τὴν Ἀμερική νὰ βγάλῃ πασσαπόρτι,
μῆσα σὲ ψήφισμα μακρὸν νὰ γράψῃ τὸνομά του,
καὶ ψῆφον Γερουσιαστοῦ νὰ δώσῃ 'στὸν ψωμά του.

Καὶ πέτρα 'πίσω ρίχνοντας 'στὸν τόπο τῶν Ρωμηῶν,
ποῦ ἴλαφροναν τὰ μάτια του γιὰ ψίχουλα ψωμιῶν,
καὶ μῆσα 'στὴν Ἀμερική νὰ σκουίξῃ μόνος ζήτη
γι' ἄλλη Βουλὴ δευτέρη...
ὁ λόγος ἐτελείωσε, λὰ μούζικα φινίτο,
καὶ σῦρτε παρατέρω.

Πρὸς τὸ Κουδέρνο σοβαρὸ τῶν πολιτῶν ἀναφορά.

Κυττάζοντας ἀντίκρου μαε τὸν γέρο-Παρθενῶνα,
ποῦ γίνηκε σαράβαλο σὲ τούτον τὸν αἶωνα,
βλέποντες καὶ τὸ Σταθίον,
τὸ σύγχρονον Παλλάδιον,
ποῦ πάλιν τῆς γυμναστικῆς θὰ μὰς φρενίσῃ ἡ τρέλλα,
κι' ἴσως ἰδοῦμε κατ' αὐτὰς
μικροῦς μεγάλους μαθητὰς
'στους Ἀνιάτους νὰ τοὺς πῆν ἀπὸ τὸ σῦρε κι' ἴλα.

Στροβίλους σκόνης χάπτοντες καὶ κάθε βρώμας ὕλην,
καὶ τοῦ Ρωμαίου βλέποντες Ἀδριανοῦ τὴν Πύλην,
ποῦ γύρω γύρω κἀγκελα δὲν εἶχε 'στὸν καιρὸ του,
γιατὶ κανεὶς δὲν πῆγαίνε νὰ κἀνῃ τὸ νερὸ του.

Σουλατσαδῶρον βλέποντες ἱρωτικούς θηλιούς,
ποῦ ἔχοντες τέρτοιο 'στὰ χαρτίκα καὶ 'στὴν ἀγάπη σότιο,
κυττάζοντας κι' ἀπὸ μακρὰν πολλοὺς ἀνεμοῦλους,
ποῦ τοὺς κτυποῦν ἀτρόμητοι σημερινοὶ Κισσοῖο.

Κυττάζοντας καὶ δουλικὰ διάκρου καὶ ἱρωτικὰ,

τῆς παραμάνικης τῆς Ρωμηῆς καὶ τῆς Φραγκιᾶς τῆς μπό-
ποῦ βυζανιάρικα βαστοῦν μὲ μοῦτρα σὰν χλωμόναις. [ναις,

Κυττάζοντας καὶ τοῦ Βωτὸ τὸ γρήγορο τραβᾶθ,
ποῦ κόμο γιὰ τὸ Φάλλρο μὲ τὸν ἀτιμὸ τραβᾶει,
κι' ἱμῆς δὲν ἔχομε κατὸν 'στὴ δόλια ταμπακίρα μας
καὶ πέρνομε 'στὸ Ζάππειο μὲ λόγουσ τὸν ἄερα μας.

Τοῦ Ρῆγου δισκοῦ βλέποντες γυμᾶτους μὲ τσανάκια,
θαυμάζοντας γιὰ μερικὸς πῶς ἔχουν πορτοφῶλι,
ἀκούοντες ἰνῆσι κι' ἐπινα τᾶψονάκις,
ποῦ κελαιδοῦν 'στὸ Παλατιοῦ τὸ πρῶτο περιβόλι.

Ἀφήσαντες τὰ χωρατὰ
κι' ἀκούσαντες τὸν Γονατᾶ,
κι' ἄλλους σπουδαίους ῥήτορας καὶ Γερουσιαδάραις
καὶ παροιμίας μερικὰς τοῦ Νίστορος τῆς Πάτρας.
τούτῃστι τοῦ φουστανελᾶ καὶ γέροντος Στριφτόπολα,
ποῦ τὸνομά του συμφωνεῖ 'στὴ ρίμα μὲ τὴν τῆμπολα.

Ἀκούσαντες ἐπὶ πολὺ
καὶ τὸν σαχλὸ τὸν Φασουλή,
Στριφτόπολα τῶν Ἀθηνῶν μὲ φράγκικα ντυμένο
καὶ κοκκαλιάρη Μιραμπῶ καὶ Ξυλοφορτωμένο.

Κυττάζοντας πῶς ἀρχίσαν νὰ βγαίνουν παπαροῦναις,
ἀκούσαντες καὶ μίαν
σπουδαίαν παροιμίαν,
ὅτι τὰ σῦκα τὰ καλὰ τὰ χράδου ἢ κουρούναις.

Ἀκούσαντες καὶ τὸ ρητὸν ἐνὸς ἀλογοσοῦρτη
πῶς σὰν καθε μὲ τὸν χυλὸ φρεῖς καὶ τὸ γκαοῦρτι,
κι' ἄλλοι ποῦ τὸχ' ἡ κοῦτρα του καὶ κατεβᾶει ψείραις,
καὶ μὲ συλλαλητήρια δὲν βγαίνουσι σωτήρες.

Τὸν Ἀτλαντα τῶν συμφορῶν βροταζόντες ἐπ' ὄμων,
τῆς τσίπαις μαε χαλιόντες, σκεφθέντες κατὰ νόμον,
ζητοῦμεν νὰ μὰς δώσετε τοῦ Κεντρικοῦ λουφῆ ...
ἀκολουθοῦν τοῦ Φασουλή κι' ἄλλων ὑπογραφαί.

Καὶ καμψόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγουσ ἀγγελίαις.

Ὁ Μίμης ὁ Γαλάνης, φύσις ποιητικῆ,
ποῦ πῆγῃ 'στὸ Παρίσι γιὰ τὴν ζωγραφικῆ,
στὰ Γαλλικὰ τὰ ἄλλα πολλὰ φιγούρα κἀναι,
κι' ὁ Φασουλής προσχαίρει
καὶ μ' ἄλλοι τὸν γαίραις,
φωναῶν εἰ λα μὲ σα 'στὸν προσφιλεῖ Γαλάνη.

Κυριακίδου μαγαζὶ μεγάλον καὶ Μουντρία,
τῆς ὄρας ἱμπεροῦματα κἀ' ἄστερὰ κι' ὄρατὰ,
κοστοῖμα τῆς Λόντης θαυμαστὰ καὶ Γαλλικὰ πρὸς τούτοις,
ποῦ νέος γίνεται μ' αὐτὰ κι' ὁ γέρος ὁ φαφροῦτης,
ἄλλο συλλέβδον ὁ σερμὸς μὲ πάντα τὰ προσήκοντα...
ὁδὸς Αἰόλου, κι' ἀριθμὸς τέσσαρα κι' ἐνένηκοντα.

Ἐβητηρὸς τοῦ Παρνασσοῦ, σημαντικὸν βιβλίον,
τὴν τοῦ Συλλόγου πρῶτον ἐγγλῶττωσ ἀναλύον.

Ὁ Φιλιππος Γεωργαντᾶς, Παιδείας δικαστὴς
καὶ Τημνητάρης πρῶτης,
ἰστανανῶθ κατ' αὐτὰς Χρυσὴν τὴν Ἐμπερῆκου,
ὄτωσ χρυσὴν νεάνιδα κι' εὐμμεριαν οἴκου.

Ἐβίγασα νὰ γράψω μὲ 'στ' ἄλλα τὰ πολλὰ
καὶ τοὺς ὄρατοις γάμοις τοῦ νέου Κεφαλά
μαζὶ μὲ τὴν Μαρτίου, τὴν τῶσον εὐσταθῆ,
τοῦ Σακελλαροπούλου βραστοῦν περικαλλῆ.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μαε, παρλαπίπα πατριώτω,
ἀριθμὸς τριαντατρία, εἰς τὸν ὄρμον τοῦ Αἰδῶτου.